

Včasi mislil sem, da boš uteha,
 ko bom najbolj sam. Bilà bi mi v pogubo,
 vem. Zdaj rad bi le še smeha,
 v njem skopni naj ta poslednja žalost.

Mesečina skozi okna sveti
 na to svežo, belo, prazno postelj.
 Moj obraz hladi polnočni veter,
 ki prihaja od vonjivih senožeti.

JOŽA LOVRENČIČ

MEMINISSE JUVAT

Biló je, laik, kar »Novice« vzemi,
 ko so pri nas ljudje nosili zvonce
 in milosti »očetove« jih sonce
 ožarjalo je in veličalo pred vsemi.

In še tako biló je, le verjemi,
 da so ozvončeni poznali lonce
 in vpili na vse kraje in vse konce,
 kako žrtvujejo se v domorodni vnemi.

Historia magistra — pa bi čudil
 se človek, da je duh starih tradicij
 tako zelo zelo se v nas poljudil?

Kdor si zamudil, še je čas ambicij
 za zvonci z lonci, sicer boš ob glavo —
 brez glave biti pa, saj veš, ni zdravo!

NB: Če si, čitatelj, kar se tiče glave, drugačne misli, jo v zadnjih verzih
 brez škode lahko zamenjaš s — slavo!